

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4761/2020
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Алишић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Дивнић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4553/19 од 26.02.2020. године, у седници одржаној дана 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4553/19 од 26.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 1059/2019 од 17.10.2019. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 6.498,47 евра, са затезном каматом, почев од 20.01.2015. године, у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8 процентних поена, до исплате, а исплату ће извршити у динарској противвредности, према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 139.096,00 динара, све са законском каматом у висини референтне каматне стопе Народне банке Србије увећане за 8 процентних поена, почев од дана извршности одлуке о трошковима поступка па до исплате.

Апелациони суд Новом Саду је, пресудом Гж 4553/19 од 26.02.2020. године, ставом првим изреке, жалбу туженог усвојио, пресуду Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 1059/19 од 17.10.2019. године, укинуо и пресудио тако што је, ставом другим изреке, одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му на име стицања без основа исплати износ од 6.498,47 евра, са затезном каматом, почев од 20.01.2015. године, у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8 процентних поена, до исплате, у динарској противвредности, према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, а ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 124.018,00 динара, као

и трошкове жалбеног поступка у износу од 91.096,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана извршности те пресуде, па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом која би могле да утичу на доношење законите и правилне одлуке. Тужилац у ревизији указује на битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 374. став 1. тачка 12. Закона о парничном поступку, међутим, та битна повреда није разлог због кога ревизија може да се изјави, сходно одредби члана 407. став 1. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су, дана 03.11.2002. године, закључиле уговор о зајму, којим се тужилац обавезао да туженом, дана 13.05.2006. године, врати износ од 7.400 евра добијен од туженог, на зајам. Пошто је зајмодавац, тужени, планирао да кћерки за 18-ти рођендан купи аутомобил, зајмопримац, тужилац је узео кредит од "...", у износу од 6.498,50 евра и за тај износ купио, на своје име, аутомобил "..." 1,9 и предао га туженом у априлу 2003. године. Од момента куповине, аутомобил се непрекидно налази у државини туженог и он га је све време користио, иако је тужилац његов власник. Правноснажном пресудом Основног суда у Сремској Митровици, Судска јединица у Инђији П 2059/11 од 10.07.2013. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ из ..., овде туженог, па је обавезан тужени АА из ..., овде тужилац, да тужиоцу исплати износ од 7.400 евра са припадајућом домицилном каматом почев од 13.05.2003. године па до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.400,00 динара. У поступку спровођења извршења, на предлог туженог, као извршног повериоца, Основни суд у Сремској Митровици, Судска јединица у Инђији је, решењем И 174/14 од 21.02.2014. године, дозволио предложено извршење, тако што је возило "..." 1,9 пописано и додељено извршном повериоцу ББ, на који начин је и окончан тај извршни поступак.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је туженог обавезао да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 6.498,47 евра, са припадајућом законском затезном каматом почев од 20.01.2015. године па до исплате, у смислу одредбе члана 210. и 212. Закона о облигационим односима, јер је закључио да се тужени неосновано обогатио за тај износ који је тужилац платио приликом куповине аутомобила од средстава добијених кредитом код "...". По мишљењу првостепеног суда, како је наведени аутомобил, услед употребе од стране туженог, коришћења, хабања и амортизације за 16 година изгубио вредност, предмет обогаћења – аутомобил

се мора изразити у новцу у виду вредности постигнуте користи, а то је управо износ од 6.498,47 евра, колико је тужилац и тражио.

Другостепени суд је жалбу туженог усвојио, првостепену пресуду укинуо и одлучио о захтеву тужиоца тако што га је, као неоснованог, одбио, будући да је спорна чињеница, да ли је аутомобил туженом дат на име отплате дуга по основу зајма или се радило о праву задржавања аутомобила као гаранције за враћање зајма, већ била предмет расправљања између истих странака и правноснажно је расправљена у парници вођеној пред Основним судом у Сремској Митровици, Судска јединица у Инђији П 2059/11, тако што је утврђено да се није радило о отплати зајма, јер је тужилац све време био власник возила, до његове предаје туженом, у поступку извршења, а ради намирања потраживања туженог према тужиоцу. Предмет овог спора није накнада штете тужиоцу због чињенице да је тужени евентуално неадекватно чувао или пак користио задржану ствар, услед чега је она изгубила своју вредност, пошто се тужбени захтев тужиоца не заснива на тој чињеници.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је правилна.

Одредбом члана 210. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема своју основу у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће, да накнади вредност постигнуте користи.

На основу утврђеног чињеничног стања следи да предметни новчани износ од 6.498,47 евра није прешао из имовине тужиоца у имовину туженог, него је, супротно томе, тужени тужиоцу, на основу уговора о зајму закљученог дана 03.11.2002. године, позајмио износ од 7.400 евра, а тужилац туженом тај износ није вратио, па је тужилац правноснажном пресудом суда обавезан да туженом наведени износ, са припадајућом каматом, исплати. У поступку принудног извршења те одлуке, тужени је намирен предајом аутомобила власништво тужиоца, који је он купио из средстава кредита. У тој ситуацији тужилац неосновано тражи да му тужени накнади износ који је тужилац платио банци, на име кредита од 6.498,47 евра, имајући у виду да је аутомобил, који је тужилац купио средствима оствареним по основу кредита, у имовину туженог прешао на основу правноснажне и извршне одлуке суда, што значи да се не ради о стицању без основа.

Наводима ревизије тужиоца о томе да се возило које је он купио све време налазило у државини туженог који га је једини и користио у периоду од 16 година, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде, пошто је неспорно да је тужилац био власник тог аутомобила, све док није предат туженом, у извршном поступку, а на име принудног извршења новчане обавезе тужиоца према туженом по основу уговора о зајму од 03.11.2002. године. Дакле, предајом тужиоцевог аутомобила тужени се није неосновано обогатио него је на тај начин тужилац туженом платио дуг, на основу правноснажне пресуде Основног суда у Сремској Митровици, Судска јединица у Инђији П 2059/11 од 10.07.2013. године. Због тога се наводима ревизије тужиоца неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић